

Faneva, lähetyssaarnaaja

Marissa Widdison
kirkon lehdet
(Perustuu tositapahtumaan)

Faneva katsoi ikkunasta vilkasta katuä kotinsa ulkopuolella. Hän näki ihmisten vetävän kärryjä, joissa oli vihanneksia, riisiä, vaatteita ja muita tuotteita myytäväksi. Hän kuuli autontorvien toivotusta ja koirien haukuntaa. Sitten hän kuuli uuden äänen.

”Äiti, joku koputtaa oveen!” Faneva huusi. Äiti avasi oven. Ovella oli kaksi pukuun ja solmioon pukeutunutta nuorta miestä. Faneva ei ollut koskaan aiemmin nähnyt ketään sillä tavoin pukeutunutta ihmistä

naapurustossaan Madagaskarissa.

”Me olemme lähetyssaarnaajia Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkosta”, toinen heistä sanoi. ”Me opetamme ihmisille Jeesuksesta. Voimmeko esittää teille sanomamme?”

Faneva oli innoissaan, kun äiti kutsui miehet sisälle. Koko perhe kokoontui kuulemaan Jeesuksesta Kristuksesta ja siitä, kuinka Hänen kirkkonsa on jälleen maan päällä.

Sen päivän jälkeen lähetyssaarnaajat

kävivät Fanevan perheen luona monta kertaa. He toivat mukanaan kirjan nimeltä *Mormonin kirjan kertomuksia*. Fanevasta oli ihanaa lukea sitä perheensä kanssa!

Jonakin päivänä minusta tulee lähetyssaarnaaja ja vien Mormonin kirjoja muille, Faneva sanoi itsekseen.

Erään kerran, kun lähetyssaarnaajat tulivat, he opettivat Fanevan perheen rukoilemaan. Faneva oppi, että hän voi puhua taivaalliselle Isälle milloin ja missä tahansa.

Jonakin päivänä minusta tulee lähetyssaarnaaja ja minä opetan ihmisiä rukoilemaan, Faneva ajatteli.

Yhtenä päivänä lähetyssaarnaajilla oli tärkeä kysymys.

”Noudatatteko Jeesuksen Kristuksen esimerkkiä menemällä kasteelle?” toinen heistä kysyi.

Faneva tunsu iloa sydämessään. ”Kyllä!” hän sanoi.

”Kyllä!” hänen veljensä ja äitinsä sanoivat.

Isä sanoi, ettei hän ollut vielä valmis kasteelle. Mutta hänelle sopi, että muu perhe kastetaan. Ja niin heidät kastettiin! Fanevan kastoi yksi niistä lähetyssaarnaajista, jotka olivat opettaneet hänelle Jeesuksesta.

Jonakin päivänä minusta tulee lähetyssaarnaaja ja minä autan ihmisiä menemään kasteelle, Faneva ajatteli.

Yksi parhaista asioista kirkon jäsenenä oli

Alkeisyhdistykseen meneminen. Faneva piti kovasti toiminnoista ja uusien ystäviensä tapaamisesta.

Mutta eniten hän piti Alkeisyhdistyksen laulujen laulamista. Yhtenä sunnuntaina Alkeisyhdistyksessä he lauloivat lauluja lähetyksen tekemisestä.

”Lähetyssaarnaaja mä olla tahdon nyt”, Faneva lauloi. ”En voi oottaa, kunnes vanhenen.”

Minä voin alkaa tehdä lähetystyötä nyt, Faneva oivalsi. *Minun ei tarvitse odottaa sitä, että vanhenen!*

Siitä lähtien Faneva etsi keinoja, joilla hän voisi kertoa evankeliudesta. Hän yritti olla hyvä esimerkki.

Hän kutsui ihmisiä kirkkoon. Hän auttoi naapureitaan. Muutaman vuoden päästä

hän oli riittävän vanha auttamaan lähetyssaarnaajia opettamaan ihmisiä kotikaupungissaan. Siitä

vielä muutaman vuoden kuluttua hän palveli itse lähetystyössä – tapasi uusia ihmisiä ja kertoi evankeliumista aivan kuten lähetyssaarnaajat olivat kertoneet siitä

hänelle. ●

”Olen mieluummin lähetyssaarnaajien kanssa kuin teen mitään muuta”, Faneva sanoo. Hänet kutsuttiin palvelemaan lähetyssaarnaajana kotimaassaan Madagaskarissa.